

dette jo ingenlunde fra, at jeg troede derved at kunne bevæge Thinget til at følge mig eller Mindretallet i Stedet for Flertallet. Ingenlunde! Men jeg ansaa det for at være uundgaeligt nødvendigt for mig, naar det ærede Udvalg havde fundet det rigtigt og passende at benytte Betænkningen over Finantsloven til at gjøre en Mangfoldighed af Anmærkninger, Forbehold osv., da at inødegaa dem, idet det jo ellers med fuld Frihed siden kunde paaberaabes, at en saadan Indsigelse, et saadant Forbehold til den og den Tid, paa det og det Sted var gjort uden at have mødt nogen Modsigelse fra Regjeringens Side. Dette var Grunden, hvorfor jeg var nødt til at komme udførlig ind paa en Mængde forholdsvis ubetydelige Punkter. Ansvaaret for den Vidtløftighed, der derved er fremkaldt, fratægger jeg mig og lægger den over paa Udvalget, som har fundet det passende at benytte Finantsudvalgets Betænkning til at fremkomme med Bemærkninger om en Mængde, efter min Overbevisning Finantsudvalget uretfærdige, Sager. Det samme ærede Medlem, som nærmest har foranlediget mig til denne Bemærkning, det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, udtalte blandt Andet, at vi, det vil sige: det ærede Thing, som jeg ikke har den Ære at være Medlem af, hver Dag faaer, at „vore Rettigheder søgtes indskrænkede“. Jeg tror nok, at dette var Ordene. Men det ærede Medlem gjorde ikke engang noget Forsøg paa at bevise, at dette var Tilfældet; det undgik mig endogsaa, at han nævnte et eneste Exempel derpaa. Mig er der Intet bekjendt, som kunde berettigede til en saadan Paastand, at dette Things Rettigheder søgtes indskrænkede. Noget ganske Andet er det jo, om man fra andre Sider modsætter sig, hvad man anser som Overgreb fra dette Things Side. — Jeg haaber, at den ærede Ordfører for Flertallet ikke tager mig det ilde op, at jeg henvender mine Bemærkninger først til Andre og glemmer det fra ham Fremkomne tilsidt. Jeg skal saaledes rette mine Bemærkninger nu til et Par Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Det ærede Medlem fandt, at hvad jeg igaar havde fremført var ultra-doktrinært. Jeg veed ikke, om dette var Ordet, men det var utvivlsomt det ærede Medlems Mening. Jeg tror, at jeg med noget mere Føje kunde lige overfor det ærede Medlem beklage mig over Mangel paa Opfattelsesevne, men jeg vil være saa inødefommende, at jeg vil erkjende, at dette jo muligvis kan bero paa, at jeg ikke har været i Stand til at tale saa høit igaar, at det ærede Medlem har kunnet følge, hvad jeg sagde. Jeg holder mig overbevist om, at naar først det, jeg igaar har sagt, kommer til at foreligge trykt, vil det ærede Medlem paa mange af de Punkter, han kom ind paa, faaer en anden Opfattelse af, hvad jeg har sagt, end den, som han idag udtalte. Det ærede Medlem, hvis varme

Interesse for vore vestindiske Kolonier jeg ved tidligere Leiligheder har maattet paaføje, vovede ogsaa idag særlig ved den Post paa Finantslovens § 8, hvor 25,000 Kr. ere opførte som forventet Indtægt fra Vestindien, og det ærede Medlem gjorde gjældende eller vilde gjøre gjældende, at der var en Modsigelse imellem det, at jeg ikke, som jeg igaar udtalte, ansaa mig berettiget til at opkræve fra Vestindien de 25,000 Kr., naar de ikke vare fastsatte ved særlig Lov, og det, at jeg selv havde opført disse 25,000 Kr. paa Finantsloven og saa dog maatte opkræve dem. Jeg tror nok, at dette var det ærede Medlems Antagelse. Jeg fortaar den slet ikke; thi dersom jeg havde haft denne Formening, saa synes det mig noget uforklarligt, at jeg har anset det fornødent at indbringe en særlig Lov om dette Forhold. Var det givet, at Opførelsen paa Finantsloven fra min Side skulde forstås saaledes, at Vedtagelsen af Finantsloven vilde berettigede mig til at opkræve Bidraget fra Vestindien, saa ser jeg ikke rettere end, at det vilde være aldeles uforstaaeligt, at jeg ved Siden heraf indbragte for Rigsdagen en særlig Lov om dette Forhold. Sammenhængen med, at denne Post er kommen noget for tidlig ind paa Finantslovsforslaget, har jeg jo tidligere udførligt forklaret for det ærede Udvalg, ikke alene mundtlig, men ogsaa i en Skrivelse, som er kommen Udvalget tilhørende den 4de December, altsaa rum Tid forinden Udvalgsbetænkningen blev afgiven. Det forekommer mig altsaa at være noget søgt, naar i alt Fald ærede Medlemmer af Udvalget — jeg vil ikke sige: Medlemmer af Salen, som ikke have haft Leilighed til at kjende det — ville tage denne Opførelse fra min Side af de 25,000 Kr. paa § 8 paa den Maade til Udgangspunkt for deres Angreb, som de have gjort det. Dette synes mig noget syndeligt. Forholdet er jo i Virkeligheden dette med Hensyn til Bidraget fra Vestindien, at der her ikke er Tale om nogen Eftergivelse af et Bidrag, som Vestindien skylder, en Bemærkning, som jeg ganske særlig finder mig foranlediget til at gjøre, efter at jeg igaar har hørt de Bemærkninger, som det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauher) fremkom med. Sagen er ganske simpelt den, at, naar der ikke ved Lov fastsættes noget Bidrag fra de vestindiske Kolonier til de almindelige Statsforpligtigheder, have de Intet at betale. Der er ikke Tale om et Beløb, de skylder, og hvoraf Noget skal eftergives, men der er Tale om at fastsætte et Beløb, som de fremtidig skulle betale. Forholdet er jo dette, at der ved Kolonialloven af 27de November 1863 blev fastsat et Bidrag af 26,000 Vestindiske Dalere for St. Thomas og Intet Bidrag for St. Croix, for de første 10 Aar, efter at Loven var traadt i Kraft. Loven traadte i Kraft den 1ste April 1865; de 10 Aar, for hvilke Bidraget gjaldt, udløb den 1ste April 1875. I selve Kolonialloven er det be-